LA PAPALLONA

SETMANARI BILINGÜE, HUMORISTICH Y LITERARI

ÓRGAN DE L' ELEMENT JOVE DE GRANOLLERS.

Any I. Granollers 1 de Novembre de 1896. Núm. 14.

La redacció no 's fá solidaria dels treballs firmats.

Insertinse ó no, no 's tornan los originals.

Redacció y Administració
J. Serracant y fill.
Plassa del Bestiar, Número. 34.
(CARRETERA)

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre pago adelentat. . . . . 1'00 Pta.
No 's venen números solts.

En lo cementir

Lo dia dels morts.

Arreu se sent que las campanas tritllan, que tocan á morts. Es lo bronze sant que parla á resar pels fiels difunts.

Camí del cementir filera molt compacte avansa; al arribarhi, tothom si escull lo lloch. Se sent lo prech de l' un cap á l' altre; lo rés no para. ¿Es tal volta lo prech, la oració, lo rés d' un pare? ¿qui sap los suspirs las llágrimas d' una mare, d' un germá, d' una germana, d' un parent ó amich? Que mes digne, mes bonich ni mes grat que guardar per los sers que no existeixen una oració, un prech, un suspir, un mot, una llágrima, un moment, una hora, un instant. . .

Allá ab cántichs funeraris se sent la veu severa y tremenda del sacerdot que parla ab accent elocuent y grant, retornant pels ámbits del cementir, l' éco esfereidor, imponent y tetrich que recorda la eternitat.

Allá, qui no sap aconsolarse plorant pel seu be estimat. Mes enllá, qui no sap ni pot aconsolarse, puig va plorant y diguent molt alt. —¡Oh! la mia sort, la mia sort, jo 't' he perduda. . . no tornarás maymes, no. ¡Per sempre t' he perduda! No tornarás, no, ¡Que 's trist lo viurer! Jo 'm mor. Ab ell enterraume.

De cop entre una dona cap-baixa y trista, y al vórela tothom ha murmurat «es la mare d' aquell jove que va morir no fa gayre, que l' estimava tant y que al quedar sola, pobre y trista de tal pena diu qu' es morirá.

Deixaula, diu la gent, deixaula qu' entri; deixaula plorar. Lo plor diu l' adagi, n' es lo bálsem, lo consol de l' ánima, lo tribut d' amor y pau.»

De sopte donant rienda solta á sos sufriments y penas esclata á doll son plor, que fa extremir á quants la senten. Quin sufriment mes gran. Es la nota d' aquell día trista y planyívola á la

La Papallona, 1/11/1896, p. 1 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

par, puig al fers de nit tothom ha anat desfilant y tan sols resta sola en el camp sant, la mare qué vetllará las cendras aquella nit, de son fill estimat.

. . . . . .

. . . . . .

Entre tant las campanas tócan, *á pregar á pregar* y en lo cementir resta una mare ab dolor molt grant. Ningu sab si aquella nit tornará á casa, puig hi ha qui tem que lo desconsol la matará.

. . . . . .

. . . . . .

Entre tant las campanas tocan *á pregar á pregar*. . . Es la mare que anit ha morta per son fill estimat. Pregau per la pobre mare, pregau.

***

La mort de ma estimada

S' ha mort... no se de que. Fa uns quinze dias
que d' ella ab greu dolor rebí un recado
que 'm deya; «si 'm vols veure has d' afanyarte
putx se que 'l metje ha dit qu' es impossible
que visqui mes; ¡'m moro pro t' estimo!
Si cuytas me veurás, sino sols resta 't
contemplarme boy freda, sense vida.»
Vaig correr sols com corren los que 's trovan
en un cas com aquest. Y al se á sa casa
lo primer que vegí fou á sa mare
sentada en un recó, plora que plora.
Vaig preguntarl' hi ¿es morta?—No; va dirme,
pro ho será dintre poch. Y aní ahont era ella
y al entrar ¡Deu del cel! may en la vida
estich cert que no habia vist un quarto
tant trist com ho era aquell. Sols un llum d' oli
era tota la llum d' aquella cambra,
posát sobre una taula ahont hi habian
ampollas, una xicra, draps y venas,
y altres potingas qu' are no recordo.
Lo llit era al costat d' aquella taula
y ella ajeguda allí. Vaig acostarm' hi
per dirli alguna cosa; pro vaig veurer
qu' ella 'm mirava ab ganas de parlarme.
S' alsá fent un esfors, digué, ¡t' estimo!
y 'l cap sobre 'l cuixí l' hi torná á caurer
lo mateix qu' una pedra. Vaig cridarla
donchs mentida 'm semblava que fos morta.
Y veyent que cridantla res ne treya
la ma li vaig posar sobre son rostre
y lo vareig trovar. . . ¡mateix que mármol!

. . . . . .

Surtí d' aquella casa ahont lo silenci
l' interrumpia sols sa pobre mare
qu' estava en un recó plora que plora.

J. C. MONTANÉ.

Cinch minuts ab los morts

Era tant lo que 'm trobava cansat, que, arrivar al llit y adormirme vá ser tot una cosa. . . . .

. . . . . .

De sopte, sento algún clamoreix, algún que altre disparo d' arma de foch y nn gran tocament de cornetas. Ja hi som—me vaig dir—ja tenim nostres contraris que 'ns buscan.

M' haig de salvar d' una ó altre manera, perqué si m' arreplegan me fan l' autopsia. ¡Felis idea! ja tinch ma salvació; cap al cementiri s' ha dit.

Tan respecte y tanta por que m' infundía aquell lloch lóbrech no me 'n feu gens en aquesta ocasió. Vaig anar mitj á las palpentas cap al *Campo Santo* y m' instalo dintre un ninxo.

Al poch rato y quán jo 'm considerava salvat, sento un fulano que 'm toca. Ja m' han vist; estich perdut.. ..... y en efecte, ja veig una calevera que m' estira las camas y m' obliga á sortir, puig á la cuenta era allí á casa seva.

La Papallona, 1/11/1896, p. 2 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Va preguntar com me deya y al sentir lo meu nom me vá abrasar. Home de Deu,—me diu—si jo soch la Pepeta la teva ex-xicota. ¡Qui t' havia de fer per aquestos barris!

Bueno, ja que avuy nosaltres tenim la Festa Major suposo vindrás un ratet al ball ab mi... Au, agafat del bras y anem' hi.

Jo mes mort que viu, puig casi ni respirar podía, m' agafo del bras d' ella y després de passar per un corredor molt fosch y estret me porta á un nou mon habitat per calaveras.

Allí tothom me mirava ab certa extranyesa y repugnancia.

Varem anar al café y mes tart á un ball d' etiqueta ahont tots los balladors anavan de frach. Mentres se ballava y al xocar uns ab altres se produhia un xoroll que semblava lo ball de bastóns d' aquí.

Devant los prechs de la meva companyera, vaig pendre part á la dansa, peró desseguida tres ó quatre *pessas* me van voltar y tot rifantme, deixavan caure alguna *castanya*.

Al veure la cosa mal parada 'm deixa la meva balladora y jo al donar un cop de puny ab tota la forsa contra un dels que m' atormentavan ho faig ab tan mala sort que 'l vaig clavar al capsal del llit y 'm quedá la ma malmesa per algún temps.

¡Tot havía sigut un somni!

ROMANCER.

Instantánea

En Pepito, jove de molt bona posició fá molt temps que te relacións ab *Consuelo*, filla d' un apotecari.

Cada vespre va á visitarla y duránt *lo temps de las castañyas* lo farmacéutich en torra cada día unas quantas en obsequi á son futur gendre, perqué sab qne li agradan molt.

La mama de la *Consuelo* comprén que es hora ja de que 'n Pepito prengui una determinació y 'ls digui 'l perque vá á la casa, encare que la contesta ja la sab, puig no ignora la mamá que 'l jove 's *pirra* per sa filla.

Un vespre 's dícideix á empendrel y li diu:

Bueno, Pepito, es necesari que 'ns digui 'l perqué hi vé aquí casa. . . . . no tincn cap dupte que vosté vé per fer á la noya felís.

—No senyora, no.

—Donchs, ¿perqué hi ve?

—Per fer. . . . . *la castanyada*.

F. HUMÁN.

Noticias

Hoy tendrá lugar en La Unión Liberal una escogida funciòn de teatro poniéndose en escena la notable zarzuela titulada «El anillo de hierro.»

Para dicha función está contratada la orquesta «La Catalana.»

—=—

Es probable que hoy como en años anteriores no se celebre baile en ninguno de nuestros salones.

—=—

Este año dejaremos de rendir un tributo á la tradición, pues á lo que parece no habrá «Tenorio» en ningún teatro de esta villa.

Aunque no lo tengamos en los teatros no por eso han de faltar tenorios por nuestras calles.

—=—

El último mercado llamado de Totsants, fué uno de los mas animados del presente año, y efecto de los muchos compradores de *castañas*, se pagaron estas á un precio elevado.

CORRESPONDENCIA

Guillem Confortatiu: Agrahim l' envio. P. S: Com deyam en l' últim número, deixarem de parlar en lo periodich de qüestions personals, puig á una publicació del caracter de la nostra, antes la perjudica que no la favoreix.

Tenim la seva y esperem nos honrará ab algun travall seu.

La Papallona, 1/11/1896, p. 3 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

EPITAFIS

A la Pepa *verdulera*
que fa temps reposa aquí
se li va *acabar lo broquil*
al moment que va morí.

—

Lo coronel Pau Paloma
va menjar balas de goma
que segons veus de la gent
li van anar malament.
Are sobre de la llosa
un escultor diu que hi posa:
«Lo valent que jau aquí
de las balas va morí,"
y un que n' está molt de broma
diu al passá: *eran de goma.*

—

Li agradava tant lo *mam*
á n' el que dorm aqui sota,
que digué mentre espirava
porteumen cinch de la dolsa.

—

Prompte aquí jaurá 'n Maceo
que fá tant y tant el boig;
ans no mori, diu que 'n Weyler
li vol fer uns morros nous.

—

Aquí dessota hi ha 'ls restos
d' un *municipal de punt;*
la feyna que feya en vida
la fá també sent difunt.

—

Aquí descansan los restos
d' un desgraciat pöeta
que en sa vida no pogué
treurers lo ventre de pena.

F. HUMAN Y TARI.

L' escribent d' en Corominas
diu que jau aquí estirat;
s' atipava de farinas
y va morí emboldregat.

FEROCHI.

Jau aqui dintre aqueix ninxo
una xicota molt maca,
que morí siguent soltera
y hasta crech algo *tocada.*

—

Dessota d' aquesta creu
jáu fa molts temps un avaro
qu' es feu enterrá aquí terra,
perque surt molt mes barato.

—

Jau un pobre mestre aquí
que de tant de dejunar,
ja cansadas d' esperar
sas barras, segons van dí
se li varen assentar.

—

Un critich fa molts pochs dias
que aquí varen enterrar.
¡Cuydado; no feu escándol
que 's podria despertar!

—

Un torero aqui descansa
que al intentar fer lo salt
de la garrotxa, va ferne
sens volguer, lo *salt mortal.*

—

En aquesta fossa humida
un jugador jau fa poch
que va aná al detras del joch,
hasta que hi perdé la vida.

—

Aqui jau l' única sogra
que ab son gendre no 's brallá. . .
¡Va morir al mateix dia
que sa filla 's va casar!

—

En eixa tomba reposa
un jovenet tan tronera,
que apesar d' haberse mort
va seguint sent *calavera.*

PELMA.

Ipm. de J. Josehp.

La Papallona, 1/11/1896, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers